Ч. 148. Середа 20 (7) липня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Угорскі справи. — З босаньского сойму.

Про вислід послідної авдиенциї бар. Бінерта у Цісаря подає „Neue fr. Presse“ такі вісти:

„Краєві сойми мають бути скликані під конець вересня. В половині серпня або трохи пізнійше буде бар. Бінерт принятий на другій авдиенциї і тоді буде порішений термін скликаня делеґацпй, що припаде правдоподібно в остатних днях жовтня або з початком падолиста.

Була мова і о инших актуальних питанях політики, о італіяньскій університетскій справі, о водних каналах, о фінансових плянах правительства. Справи рускою університету на авдиенциї не тикано, або, коли тикано, то нічого про те не подано до публичної відомости. Видко, що справа за мало актуальна.

Шеф кабінету відніс враженє, що корона дарить правительство як доси так і на будуче своїм найповнійшим довірєм“.

В справі национально-політичних предложень правительства порішили видати спільну заяву обі чеські консервативні партиї. Соймовий клюб „вірних конституциї властителів великих посілостий“ зібрав ся в сій справі на нараду ще 11 с. м., а в середу 20 с. м. має радити клюб „консерватистів великої посілости“. Великих виглядів акция дідичів не має. Переважає погляд, що акцию консерватистів має попередити проба порозуміня між послами обох (ческих і німецких) національних партий. Аж коли проба удасть ся і ческий сойм зможе жити, дідичі займуть становище до предложень правительства в комісиї. Тому посередництво великої посілости почне ся в данім разі аж по відкритю ческого сойму.

В продовженю адресової дебати в угорскім соймі виголосив довшу бесіду одинокий християньско-суспільний посол, пралат Ґісвайн, виступаючи против правительственного начерку. Рішучими словами зганив він змаганя правительственного сторонництва в цїли подвигненя лїбералїзму, бо є се нїчо инше, лише поневоленє економічно слабшої сильнїйшою стороною. Що до питаня про виборчу реформу, то бесідник виступив рішучо за загальним, рівним і тайним виборчим правом. Великого признаня зі сторони прихильників виборчої реформи дістав безпартийний бар. Банфі, який у власнім імени предложив адресовий начерк, в якім домагає ся заведеня загального виборчого права на як найширших основах і піднїс яко найпильнїйшу задачу угорского парляменту цїлковите виділенє всіх правно-державних і войскових питань. Рівночасно домагав ся він переведеня суспільно-земельної реформи, роздачі тих лятифундиів, через які більше як мілїон родин не може найти виживи на власній землї.

Румуньский посол до угорского сойму, предсідатель сторонництва народностий, др. Міґалї, зобразив в розмові з одним з будапештеньских дописувателів Reichspost у вірнім сьвітлї становище Румунів в угорскім соймі з огляду на зовсім невірне зображенє єго в N. fr. Presse. Задачию політичної активности румуньского народного сторонництва, проголошеної в 1905 р. з огляду на те, що при звісній тенденциї Мадярів до сотвореня одноцїльної угорскої держави, румуньска політична програма не могла числити на здійстненє, було бажанє про помочи виборчої боротьби і посольских звітів, тісною злукою проводирів з народними масами, сотворити для населеня політич-

---

34)

В найбільшім місті на сьвіті

або

Льондон, єго займавости і житє в нім.

(Після дра Швана, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)

(Дальше).

Тут би ще згадати про деякі образи і фрески, якими украшений анґлійский парлямент. В палаті громадян або послів нема ніяких образів, за то в палаті льордів суть три фрески (малюнки на стіні), котрі мають представляти анґлійску культурну роботу: один з них представляє хрещенє короля Етельберта (в 597), отже культурну силу християньства; на другім видко, як Едвард III. надїляє ордером підвязки свого сина і наслїдника престола, кн. Едварда, званого „чорним князем“, від зброї, яку носив на собі — і ся сцена представляє лицарство; а наконець третий образ показує, що право висше навіть понад королями. На сім образї видко, як судия арештує кн. Генриха, пізнїйшого короля Генриха V. за то, що він, вступаючись за своїми товаришами, котрих судия хотів покарати, обидив судию, за що той велїв єго арештувати. В нижах межи вікнами знаходять ся образи 18 баронів, котрі змусили короля Івана, званого беземельним, надати їм всілякі свободи і так поклали основи до парляменту.

На коритарях палати льордів і палати послів знаходить ся цїлий ряд малюнків на стїнах (фресків), котрі нагадують важні історичні події і роблять на видцях глубоке враженє. Так видко тут передовсім події з часів короля Кароля I.

В днях 3 і 4 січня 1642 (а поправдї 1641 року, бо рік тоді зачинав ся ще 24-го марта), стало ся щось нечуваного. Дня 3 січня явив ся королївский посланник і зажадав, щоби палата послів видала королеви пятьох своїх членів: Гемдена, Піма, Голліса, Строда і Гезлеріджа. Розуміє ся, що палата не видала. Отже то одна сцена з посланником короля.

На другий день, 4-го січня, явив ся сам король в парляменті в супроводї узброєних людий, пішов зі своєю ґвардиєю сходами на гору, а велївши своїй дружинї заждати в сїнех, зайшов сам з капелюхом в руцї до палати послів і сів собі там на сїдници спікера. Розуміє ся, що тих пятьох послів, за котрими король прийшов, не було в сали, а коли він зачав про них довідувати ся, відповів єму спікер Лентал з цїлою пошаною, що він лиш за призволенєм парляменту може говорити, отже король вернув з нічим.

Тепер слїдують дальші малюнки. Король застромив був дня 23 серпня 1642 в Нотінґем свою хоругов; то було на горбику перед містом, куди він приїхав був з 800 їздцями. Хоругов на горбі не хотїла стояти і єї вивішено на вежи замку. На ній були виписані слова: „Віддайте цісареви що цісарского“. То було виповідженє війни громадянам: від того почала ся межиусобиця, котра мала закінчити ся смертию короля.

А тепер приходить сцена з перевезенєм тїла короля. То було 6 лютого 1649 р. Сумний похід привіз тїло короля з Вайтгаль, де єго дня 30 січня страчено, до Вінзора. Короля держали замкненого в палатї в Вайтгаль а коли єго мали стратити, зробили з вікна, під котрим був шафот уставлений, двері і туди єго вивели. Король, котрого вів на смерть епископ Льондону, змовив коротку молитву і поклав голову на ковбан а замаскований кат відрубав єї за одним замахом: другий кат підняв єї і показав народови кажучи: „То голова зрадника!“ В тиждень опісля привезли тїло короля возом, котрий тягнуло шість коний а за котрим їхали чотири вози зі старими слугами короля, до Вінзора, де єго дня 8 лютого поховали в каплици сьв. Юра. Сцена, яку представляє сей образ, єсть вельми трогаюча.

Єсть тут ще богато всїляких образів, але годї їх всїх описувати; про один однак мусимо ще згадати, бо він показує наглядно, якими дорогами ішла анґлійска культура і серед яких борб розвивав ся анґлійский парлямент: вершком тих борб були убийства; парлямент убивав королїв, котрі ставали єму на перешкодї а королї убивали парляментаристів, не розбираючи богато, чи они що завинили чи нї. Такі гадки насуває образ представляючий ту сцену, як льорд Русель прощає ся перед страченєм зі своєю женою. Льорд Русель, син ґра-

ну школу в заміну за те, що угорскі правительства стало забороняли всякі румуньскі народні організациї. І в тім напрямі можуть Румуни похвалити ся незвичайними здобутками, а доказом сего послідні вибори, при яких мимо всіх насильств зі сторони правительства віддано далеко більше число голосів, чим при попередних виборах. Задачию політичної діяльности Румунів в соймі було пятнувати сю політику, яка старає ся вмовити в цілий сьвіт, що Угорщина не є многоязичною державою з мадярскою меншестию, але є одноцільною народною державою. І се удало ся Румунам перевести.

Отже, казав др. Мігалї, не може бути мови про розбите румуньскої активної політики, бо єї сила лежить не в ласці угорских правительств, яка про число кождочасових мандатів рішає при помочи адміністративного насильства, але в румуньскім народі, який стоїть вірно стороні своїх представників. Що до мнимої незгідливости в часї конференциї, відбутої після виборів, то насупереч „N. fr. Presse" стверджує др. Мігалї, що всї ухвали запали там одноголосно, між иншими й ухвала що до автономії Семигорода. На питанє дописувателя „Reichspost" про те, що є між Румунами умірковане сторонництво, заявив др. Мігалї, що властиво не може бути мови про таке сторонництво, бо угорске правительство не зносить анї народного, анї уміркованого румуньского сторонництва; оно подало би Румунам руку лише під услівєм, що они не творили би ніякого власного сторонництва, а вступили би до котрогось з угорских, резиґнуючи з власних інтересів.

Що до сего, немов би румуньске духовеньство належало до умірковано напряму, то є се невірний погляд. Маса духовеньства показала в часї виборчого руху достойне подиву становище в обороні народних прав. Румуньский нарід в Угорщині має надію на лучшу будучину, бо нікому не удало ся ще знищити силу, яку посідає міліоновий нарід, а іменно сего, що з него виторює нарід, то є мови, релїґії і культури. Тиса заповідає, що буде вести против Румунів нищительну війну. Румуни волять мир, але честний. Перед 30 роками грозив отець Тиси, що знищить Румунів зовсім, а тимчасом они нинї ще сильнїйші, як тоді. Се повинен собі Тиса затямити.

Босаньский сойм приступив вчера до ґенеральної дискусиї над краєвим буджетом на р. 1910. По ґенеральнім рефераті забрав голос цивільний помічник шефа правительства бар. Бенко і заявив, що коли босаньско-герцеґовиньске правительство доси проґрами не виявило, то длятого позаяк та проґрама звістна вже з бесїди спільного міністра скарбу в делеґациях. Стремленем адміністрациї єсть розвиток засад автономії. Бар. Бенко обговорює подрібно буджет, остерігаючи перед поспіхом і вказуючи, що санациї фінансів не осягне ся зчеркуванєм видатків, лише винайденєм новых жерел доходу. Правительству як і соймови присьвічує одна ціль: поступ і добро населеня. Бесїдник заповідає ряд предложень, між иншими зміну закона карного і ряд господарских предложень. Висказує надію, що при помочи сойму адміністрация буде зреформована в новітнім дусї. Подає до відомости, що міністерство поручило увзглядити резолюцию сойму в справі курсу для анальфабетів. Просить, аби буджет принято за підставу до подрібної дискусиї. П. Смречиц, Хорват, поборює правно-державні претенсиї Мадярів до Хорватиї і Босни. В буджеті бачить великий розлад. — По кількох промовах засїданє відложено до нинї.

Новинки.

Львів, дня 19-го липня 1910.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс секретаря повітового Ів. Пекаржа з Ярослава до Львова, а канцеліста Намістництви Вікт. Таду зі Львова до Ярослава.

— **Є. Е. п. Президент** висшого суду краєвого др. Алекс. Тхоржницкий виїхав зі Львова на трітиждневу відпустку.

— **Нові почтові марки.** Для пошарованя 80 роковин уродин Є. В. Цїсаря почтова управа буде з днем 18 серпня видавати змінені почтові марки. Іменно обрамованє буде побільшене з гори і долом. По середині горішного берега буде зазначена дата 1830 з долу дата 1910. Також в чотирох рогах орнамент буде відповідно змінений. Марок тих можна буде уживати до франкованя почтових посилок лише до кінця 1910 р.

— **По кровавих подіях на університеті.** Оногди відставлено до слїдчої вязниці студента Романа Леонтовича, який від 1 с. м. перебував в шпитали з пострїловою раною в колїнї. Леонтович мав був при собі леґітимацию студ. Величковского і звідти пішло, що спершу мали его за Величковского, а часописи наводили навіть се назвиско межи раненими студентами а потім переміняли его на властиве.

— **Великі маневри кавалєриї в Галичинї.** Zeit доносить, що при сегорічних великих маневрах кавалєриї в Галичинї буде сконцентрованих 12 полків. Возьме в них участь богато ґенералів і висших штабових офіцирів, що не втягнені до цїсарских маневрів, котрі будуть ведені зовсім окремо.

— **Дрібні вісти.** У Львові при ул. Городецкій пострілив ся передвчера 35-літний фризиєр з Черновець, Йос. С. Раненого відвезено до шпиталя. Причиною наміреного самоубийства мала бути нещасна любов. — В часї бурі в суботу ударив грім в лїсї коло Білої в дві дївчата збираючі ягоди і убив їх на місци. — На покладі англійского кружляка „Cетлі" в часї морських вправ в стріляню експльодувала бомба і одного вояка убила, а чотирох тяжко покалічила. — Величезная хма-

---

фа Бетфорда, був противником королївскої родини Стюартів і виступав против них в парляменті. Та не лиш він один, але були ще й инші, котрі не хотїли допустити до того, щоби на анґлїйскім престолї засів князь Йорку, пізнїйший Яков II. Ся борба межи одною частию парляменту а кандидатами до корони довела до заговору, знаного в анґлїйскій історії під іменем заговору в Рай-гавз (Rye-house Complot). Заговір той мав на цїли убити в домі Рай-гавз, що стояв при гостинници недалеко від Льондона короля Кароля II. і наслїдника престола пізнїйшого короля Якова II. Заговір той викрито і тоді убито не лиш дійстних заговірників, але також при тій нагоді і зовсім невинних людий, але небезпечних проводирів парляментарної противної Яковови, отже згаданого Русселя, Сіднея і Ессекса. Стало ся то дня 21 липня 1683 р.

Коли так докладно розглянемо ся по вестмінстерскій палатї і нагадаємо собі давну бувальщину та події звязані тісно з сим осїдком верховної власти народу, опускаємо его з чувством не конче повного вдоволеня. Мимоволї насуває ся на гадку питанє: Що се за проклятє людского роду, що єго змаганя до найвисшого добра не можуть обійти ся без найбільшого звірства? Що се такого, що деякі люди готові стати навіть убийниками, щоби лиш засісти на тронї і вложити корону на голову і чому найвисші володітелї готові радше наложити головою, як зречи ся всякого верховодства, хоч видять, що не в силї удержати ся проти волї других верховодів? А може се лиш переходовий стан до колись лїпшого, розумнїйшого і благороднїйшого устрою і ладу суспільного.

II.

Послїдний прохід по Льондонї.

О таким місті як Льондон треба би писати цїлі книги і ще не описав би его докладно. Впрочім кождий, хто приїзджає до великого міста і хоче з ним запізнати ся, не потребує зараз вглядати аж в найбільші его тайни; для звичайного туриста вистане, коли придивить ся лиш зверха. Коли же хтось побув довше у великім місті і бодай трохи старав ся близше і глубше его розпізнати, зробить добре, коли перед від'їздом ще раз розглянє ся по нїм, а тоді не лиш лїпше остане ся єму цїлість міста в памяти, але може ще й неодно добачить, що доси не впало єму в очи або чого оглянути не мав нагоду. Отже заким покинемо найбільше місто на сьвітї, придивім ся єму ще раз побігом зверха.

Звичайно старає ся турист в Льондонї знайти собі помешканє близько британского музея, щоби там заспокоїти свою цїкавість. Але сей музей вже не той що був давнїйше бо всї збірки творів природи перенесено звідси до музею в Кенсінґтон. Британский музей став тепер переважно археольоґічний. В однім коритари зараз на лїво висять римскі мозаїки, викопані в самій середині Сіті, котрі доказують, що Льондон був вже за римских часів цвитучим містом. І дійстно, 8 стіп під теперішною улицею Чіпсід (Cheabside) в самій середині Сіті знаходить ся ще тепер староримский брук. На однім поверсї можна знов побачити дуже красне бронзове погрудє цїсаря Гадріяна, яке знайдено в Тамізі. Недалеко від сего місця, де стоїть згаданє погрудє, єсть вхід до скарбницї музея, в котрій містять ся всїлякі золоті дорогоцїнности і камеї; туристи легко їх поминають, а то може найзамітнїйші збірки з цїлого музея.

Коли хто надивив ся на старинности в британскім музею, а хоче побачити новочасне житє купецке, то нехай іде до Сіті омнибусом, але нехай не сїдає до середини, лиш на гору на омнибус, бо тоді буде міг не одно добачити. На право від улиці Гольбора остала ся ґрупа староеьвітских льондоньских домів підчас коли довкола них вже самі модні. Віядукт Гольборн переходить через давний потік Фліт, лиш там, де був той потік, видко тепер під віядуктом вибруковану улицю.

Сіті єсть, як звістно, осїдком великої торговлї і тут знаходять ся майже виключно лиш самі маґазини і контори але суть також і склепи і ресторациї. Зараз коло почти єсть славна торговля делїкатесів і риб. Тут можна собі самому набирати кавяр на булку або укроїти кусник лосося і їсти та самому налити собі пива а касиєрови каже ся відтак, що спожило ся і він — вірить. Тут єсть також ресторация Крос бі Галь, про котру Шекспір згадує в Ришарді III три рази. Тут, де тепер всїлякі урядники з Сіті обідають, пють каву та грають в доміно предложили були свого часу горожани Льондону князеви Ґльостер королївску корону. Зараз коло Кросбі Галь в Ст. Гелен мешкав від 1598 Шекспір. Коли піти від Кросбі Галь дальше на північ улицею Бішонсгет, то можна побачити винний шинок з написю „Dirty Dick" (Дирті Дік — замащений Дік або Ришард). Той замащений Ришард то був якийсь дивак, котрий жив тут в норі на самотї. Тепер єсть замість тої нори пивниця, украшена засушеними здохлими котами та всїлякими старими заржавілими річами, в котрій продають вино і там можна дістати навіть знаменитого старого вина портового.

(Конець буде).

ролом навістив три повіти держави Кентуки в північній Америці. Шкоди обчисляють на 2 міліони долярів

— **Смерть під колесами поїзду.** На зелізничім шляху коло Звенігия переїхав в ночи з суботи на неділю особовий поїзд ідучий з Підволочиск, 34-літного Йосифа Дроздовского, зелізничого робітника. Причиною пригоди була власна неосторожність Дроздовского, котрий ішов шляхом, будучи сильно підпитий.

— **Засуджений шпігун.** В справі Рабіновича, против котрого відбула ся в Кракові розправа о шпігунство, запав в суботу вирок, яким засуджено его на один рік тяжкої вязниці. В мотивах вироку злагіднаючою обставиною наведено факт, що Рабінович находить ся в послідній стадиї сухіт і що перебував майже 9 місяців у слідчій вязници. Прокуратор зголосив відклик з причини низького виміру кари.

— **В справі народного шкільництва** відбуло ся минулої суботи в Кракові віче, скликане послами людовцями. Посол Вітос реферував про кастовість людового сторонництва і закинув рішаючим чинникам, що не старають ся о будову шкіл. Виступав також против двотиповости народних шкіл та учительских семинарий. Ст. Ледер говорив про анальфабетизм між сільским населенєм. Володимир Тетмаєр про хиби теперішного вихованя, а др. Ед. Мавріціо на тему „богатство на селі". Відчитано резолюцию против двотиповости народних шкіл та учительских семинарий а другу резолюцию, котра домагає ся 50 прц. додатку на народні школи зі сторони держави. Крім того принято резолюцию в справі поборюваня анальфабетизму та алькоголізму між сільским населенєм.

— **Жертва зливи.** В середу 7 с. м. навістила страшна злива гусятиньский повіт. Ціле полудне дощ ляв неначе з цебра. Значні шкоди поробила злива і в селі Сокириницях, де потягнула за собою і жертву в людскім житю. У господаря Типтюка спало в стодолі дві доньки з малою дитиною. Камінна стіна стодоли, яку підмулила вода, що з гори збігала з поля, упала в ночи на сплячих і убила на місци одну доньку господаря, Марию, а другу сильно покалічила. Чудом ціло вийшло з сего нещастя дитина, що спала поміж обома дівчатами, бо їй нічого не стало ся.

— **З під вулькану.** Італїяньский дневникар, Барчіні, дає потрясаючий опис знищеня першого дому, який затопила недавно лява з Етни. День перед тим, коли лява ще не сягала 300 кроків від того дому, що належав до барона Карвая, здавало ся, що попливе она в бік і дім той мине. Та скоро она змінила свій напрям, і жаріючи огнем почала просто плисти на дім барона. З дому з надзвичайною скоростию виносили меблї і знаряди. Було то по 6-тій годині вечером, — як оповідає Барчіні, — коли лява діткнула ся муру, який окружав будинок. Струя ляви була висша від дому і зближала ся як гора, сїра, димюча, огниста. Вже чути було еї горячий дух і чути було можна, як сичала і кипіла. Скоро тілько який камінь випав з муру, з ляви підносив ся дим і огонь, який через вікна вдирав ся до середини дому. В середині дому огонь вже був заняв ся. Пукають і відпадають зі стін тапети і в печольнії горячи звивають ся в труби. З вікон нічого не видко крім надпливаючої огнистої ляви, яка мов пекло грозить смертию всьому, заливаючи звільна дім але цілковито і без ратунку. Горячо стає до безтями. Вже не діткнути ся анї клямки, анї зелїзного поруча на бальконї.

З середини доходять глухі удари. Цілий дім трясе ся і дрожить. То лява домагає ся місця для себе. Ніби упертий ворог, що із запалом а спокійно штурмує місто і певний себе, не спішучи ся, пробиває для своєї армії один вхід за другим. Брама дрожить і хитає ся під напором ляви. В тім чути крик: „Криниця! криниця!" Велика скількість води в тім случаю, щоби заатакувати дім, є тим самим, що динаміт. Бо коли лява накриє криницю, а вода в ній нагло перемінить ся в пару, тоді мусить наступити вибух. Кілька людий кидає ся до криниці, розривають огородку і засипають еї землею. В невдовзі чуємо страшний лоскіт і під небо взносить ся густа хмара пари і куряви. То мур не витримав напору ляви, — піддав ся і гримнув аж під стіну дому.

Всїх присутних огорнув переляк, заходи ратунку на хвилю устають. Та в кілька хвиль знов при сьвітлї смолоскипів, бо ніч вже запала, всї працюють невгаваючи. Лява кидає в сторону дому малі язики огню і розвалини. Великі камені ударяють о дім з гуком, який що хвиля розлягає ся в пустих просторах будинку. Тепер вже нїчо не вратує дому. Нагло починають мури пукати і лява підходить що раз висше в гору. Дім звільна перехиляє ся на один бік і гине, тихо в ляві. Коло півночи з цїлого прегарного будинку не позістало нїчо більше, крім темної, димючої руїни.

Телєґрами.

Відень 19 липня. Оногди вечером о год. 5¾ на стациї Паркерсдорф наїхали на себе два прогулькові поїзди, з котрих один був порожний, а другий віз 800 подорожних. 12 осіб єсть тяжко ранених.

Будапешт 19 липня. Гр. Кін-Гедерварі заявив одному з дневникарів, що предложить димісию бана Томасича Монархови з прошенєм, аби тої димісиї не принято.

Загреб 19 липня. Урядова часопись доносить о димісиї бана хорватского дра Томасича.

Риґа 19 липня. З нагоди 200-лїтних роковин прилученя Ліфляндиї до Росиї відкрито тут памятник царя Петра Великого в присутности царя, цариці і великої товпи публики. Цар був відтак в публичнім огороді, заложенім Петром Великим, де прислухував ся співам росийских, німецких і лотишских стоваришень. Вечером царскі гості від'їхали на яхті „Стандард".

Рим 19 липня. Атеньский дописуватель Tribun-и доносять, що виїзд короля Юрия до Франциї опізнить ся з причини непокоячих вістий з Константинополя. Іменно доносять, що Туреччина громадить велику масу войск на грецкій границі.

Надіслане.

Руско-анґлїйский підручник.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02,
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).